

N:o 176.

Af herr A. P. Danielson, om beviljande af ett statsanslag å 48,000 kronor till fiskerinäringens understödjande.

Då man jemför det belopp, som Riksdagen anslagit till fiskerinäringens befrämjande, eller 42,000 kronor, och som till rätt betydlig del åtgår till aflöningar och reseersättningar, vetenskapliga forskningar m. m., med åtskilliga andra i riksstaten anvisade belopp för andra näringar och statsbehof, kan man ej annat än finna att den viktiga fiskerihandteringen är från Riksdagens sida allt för litet uppmärksammas. Från många delar af vårt land hör man klagan att så är förhållandet och denna klagan anser jag fullt berättigad, i synnerhet då den låter sig förspörja från den kustbefolkning som idkar fiske i öppna hafvet. Att dessa hafvets arbetare i allmänhet hafva stora svårigheter att bekämpa vid utöfvandet af sin näring känna vi alla allt för väl, och då det vanligen är den fattigare befolkningen, som utöfvar densamma synes mig skäl förefinnas, att denna befolkning, der så erfordras, kan erhålla understöd och hjälp för sin näring från det allmännas sida. Jag vågar derfor tro att Riksdagen skall finnas villig att understödja denna för vårt land så viktiga näring mera direkt än hittills varit förhållandet, äfven der fisket ej kan drifvas i så stor omfattning som det s. k. vestkustfisket. Med kännedom om den ort jag tillhör och andra med den jemförliga, föreställer jag mig att Riksdagen borde anvisa något belopp, att utgå dels som understöd och dels som lån till enskilda fiskare eller föreningar, som idka fiske i öppna hafvet, d. v. s. stränderna utefter hela Östersjön och i Öresund samt vidare i Kattegatt vid rikets vestra kust.

Det fiske, som idkas i landets öfriga fiskevatten och insjöar, anser jag ej vara af den risk eller svåra art för sina idkare, att de redan nu, utan först efter en vidare utredning böra understödjas. De län, som icke begränsas af hafvet och som äro, så vidt jag kan erinra mig, Kronobergs, Jönköpings, Skaraborgs, Örebro, Vestmanlands, Elfsborgs, Vermlands, Kopparbergs och Jemtlands, torde därför ej för närvarande böra medräknas i den framställning om anslag, jag här ämnar föreslå. Jag har nemligen tänkt mig att här afsedda understöd till fiskerinäringens idkare kunde utgå ungefärligen på samma sätt som de medel, som nu äro anvisade för skogsodlingens befrämjande, eller så, att Riksdagen anvisade t. ex. 48,000 kronor för att ställas till Kongl. Maj:ts förfogande, för att med högst 3,000 kronor tilldelas hvarje här afsedda 16 landstings eller hushållningssällskaps område eller de af dem, som med minst 1,000 kronor understödja enskilde fiskare eller föreningar, som idka fiske och som äro i behof af understöd till anskaffande af fiskeredskap och båtar eller andra för fisket nyttiga åtgärder såsom salterier m. m., deraf hälften af dessa 1,000 kronor skulle utgå som understöd och hälften som lån. Af de statens medel, som skulle med 3,000 kronor tillkomma landsting eller hushållningssällskap, som här afses, skulle 2,000 kronor få användas som understöd utan återbetalningsskyldighet och 1,000 kronor endast som lån tillsammans med det af landsting eller hushållningssällskap gemensamt eller ettdera af dem dertill anvisade för ändamålet minst 500 kronor, att återbetalas under 5 år med $\frac{1}{5}$ -del årligen, dock utan ränta. De villkor, som för understöd eller lån skulle fordras, anser jag att landstinget, derest det ensamt lemnat det afsedda bidraget, eller hushållningssällskapet, om det så gjort, eller, om begge dertill bidragit, de då gemensamt skulle ega efter de olika ortförhållandena bestämma äfvensom på enahanda sätt åligga landsting och hushållningssällskap att handhafva alla de åtgärder, som med medlens utdelande och utlåning erfordras, samt härtill utvälja lämpliga personer, t. ex. minst en från hvarje härad inom landsting eller hushållningssällskapets område, hvilka egde att vid gemensamt sammanträde afgifva yttrande och förorda de ansökningar, som inkommit dels om understöd utan återbetalningsskyldighet dels om lån, hvilka ansökningar sedan skulle vid landstinget eller vid allmän sammankomst med hushållningssällskapet prövas och afgöras.

På grund af det anförda vågar jag föreslå att Riksdagen ville besluta,

att på extra stat för 1891 anvisa 48,000 kronor, att ställas till Kongl. Maj:ts förfogande för att med 3,000 kronor tilldelas de landsting eller hushållningssällskap, med undantag af dem, som förefinnas i Kronobergs, Jönköpings, Skaraborgs, Örebro, Vestmanlands, Elfsborgs, Vermlands, Kopparbergs och Jemtlands län, som ettdera eller gemensamt med minst 1,000 kronor bidra till fiskerinäringens understödjande inom sitt område, med rätt för landstinget eller hushållningssällskapet att af det sålunda dem tillkommande belopp utdela 2,000 kronor jemte 500 kronor af det af dem gifna anslag som understöd utan återbetalningsskyldighet till enskilde eller föreningar, som idka fiske och äro i behof af understöd till anskaffande af fiskeredskap och båtar eller andra för fisket nödiga åtgärder såsom salterier eller för transport af den erhållna fångsten, och återstoden, 1,000 kronor, jemte 500 kronor af de af landsting eller hushållningssällskap tillsammans eller ettdera af dem anvisade 1,000 kronor, att utlemnas som lån för fiskerinäringens enahanda befrämjande och att återbetalas under de närmaste 5 åren med en femtedel årligen, dock utan ränta. De villkor, som böra iakttagas, då understöd utan återbetalningsskyldighet kan meddelas, och de, som böra stadgas för afsedda utlåningen, skall landstinget, derest det ensamt lemnat bidraget, 1,000 kronor, eller hushållningssällskapet, om det så gjort, eller om begge dertill bidragit, då gemensamt ega att bestämma, likaså på enahanda sätt handhafva alla de åtgärder, som med medlens utdelande och utlånande erfordras samt som förberedande nämnd härtill utvälja lämpliga personer, minst en för hvarje härad inom landstings eller hushållningssällskapets område, hvilka skola vid gemensamt sammanträde afgifva yttrande öfver de ansökningar, som inkommit dels om understöd utan återbetalningsskyldighet och dels om lån, hvadan ansökningarne sedan vid landstinget eller vid allmän sammankomst med hushållningssällskapet prövas och af

göras. Skulle ansökningarne komma att pröfvas af både landsting och hushållningssällskap och de dervid stanna i olika beslut, gäller landstingets som afgörande.

Om remiss till statsutskottet anhålles.

Stockholm den 27 januari 1890.

A. P. Danielson.

N:o 177.

Af herr A. P. Danielson, om ändrad lydelse af 6 § i lagen angående tillsyn å förmyndares förvaltning å omyndigs egendom, den 18 april 1884.

Såvidt jag har mig bekant förefinnes hvarken i allmän lag eller i lagen angående tillsyn å förmyndares förvaltning af omyndigs egendom den 18 april 1884 något stadgande som bestämmer efter hvilken räntefot den omyndiges medel skola förräntas. De bestämmelser som anses gälla i detta afseende äro, enligt hvad man kan finna af åtskilliga utgifna juridiska arbeten, dels §§ 24 och 29 i förmyndareordningen den 17 mars 1669 och dels åtskilliga Kongl. Maj:ts domar, afkunnade i förekommande tvistemål i sagda hänseenden år efter annat från och med 1801.

Då förenämnda lag om tillsyn å förmyndareförvaltning af omyndiges egendom § 6 föreskrifver, att förmyndare skall afsluta för hvart kalenderår räkning öfver allt det han har om händer med uppgift af den säkerhet, mot hvilken den omyndiges reda penningar äro utsatta,